ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. Ch.**, zast. Mgr. Azrou Drozdek, advokátkou se sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2023, č. j. CPR-38988-2/ČJ-2022-930310-V230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 16. 5. 2023, č. j. 58 A 1/2023-38,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 16. 5. 2023, č. j. 58 A 1/2023-38, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2023, č. j. CPR-38988-2/ČJ-2022-930310-V230, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

IV. Žalovaná **je povinna** nahradit žalobci náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 12 342 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Azry Drozdek, advokátky se sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 10. 2022, č. j. KRPL-103537-21/ČJ-2022-180022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o pobytu cizinců“), z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR od 16. 10. 2022 do 19. 10. 2022. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce jednoho roku. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se však na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[2] Odvolání žalobce zamítla žalovaná napadeným rozhodnutím a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Shledala, že správní orgán I. stupně v řízení postupoval v souladu s právními předpisy, spolehlivě zjistil a doložil skutkový stav a uložené správní vyhoštění odpovídá zjištěnému porušení zákona i okolnostem případu.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou, kterou krajský soud nyní napadeným rozsudkem zamítl. Ze správního spisu zjistil, že žalobce na území schengenského prostoru přicestoval dne 14. 2. 2022 do Polské republiky. Na území ČR vstoupil dne 16. 10. 2022 a dne 19. 10. 2022 se dostavil do Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajině v Liberci, aby požádal o dočasnou ochranu. Byl zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce, že správní vyhoštění je nepřiměřené a mělo být vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a správní orgány nepochybily, pokud vycházely z informace společného pracoviště mezinárodní spolupráce Náchod – Kudowa Słone, že se na žalobce nevztahuje polská právní úprava prodloužení zákonnosti pobytu z důvodu stavu epidemického ohrožení Covid 19. Na žalobce se nevztahují ani pravidla pro prodloužení povolení pobytu nebo víz na území Polské republiky v souvislosti s pomocí občanům Ukrajiny z důvodu ozbrojeného konfliktu. Krajský soud se dále ztotožnil s hodnocením žalované ohledně zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, který má na Ukrajině bratra a sestru, s matkou žijící v Praze rodinný život zjevně nerealizuje a v ČR si těžko mohl vybudovat nějaké pevnější vazby. Zákonné podmínky pro správní vyhoštění tedy byly splněny, naopak řízení o povinnosti opustit území nemohlo být vedeno, protože žalobce nedisponoval platným oprávněním k pobytu vydaným jiným členským státem. Ohledně stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, správní orgány nepřekročily meze správního uvážení, ani jej nezneužily. Důvodné nejsou ani námitky procesního pochybení, že žalobci byla poskytnuta krátká lhůta na doplnění odvolání a nebylo mu umožněno nahlížet do spisu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“). Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení a uložit žalované povinnost nahradit stěžovateli náhradu nákladů řízení.

[5] Stěžovatel vymezil přijatelnost kasační stížnosti. Do hmotněprávního postavení stěžovatele mohlo mít dopad zásadní pochybení krajského soudu, který nedostál své přezkumné roli a aproboval nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované, čímž zatížil i svůj rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností. Význam kasační stížnosti přesahuje vlastní zájmy stěžovatele též z důvodu, že Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře uceleně nezabýval otázkou ukládání správního vyhoštění občanům Ukrajiny,

kteří se na území ČR ocitli nelegálně po 24. 2. 2022, tj. po vypuknutí ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny.

[6] Napadený rozsudek je dle stěžovatele nepřezkoumatelný, protože krajský soud odbyl jeho argumenty stran oprávněnosti jeho předchozího pobytu na území EU. Stěžovatel odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, dle kterého je odůvodnění krajského soudu nepřesvědčivé, zaštiťuje-li se toliko vyjádřeními žalované, aniž by soud uvedl, proč se s nimi ztotožnil. Stěžovatel má za to, že se na území nacházel oprávněně v rámci bezvízového styku a svůj předchozí pobyt na území Polska podložil právní úpravou Polské republiky, kterou se správní orgány ani nepokusily vyvrátit. Vycházely výlučně z odpovědi pracoviště Náchod – Kudowa Słone. Krajský soud k námitkám stěžovatele pouze uvedl, že se k nim dostatečně vyjádřila žalovaná, jenže ta odkázala pouze na odpověď mezinárodního pracoviště. Stěžovatel proto považuje za přiléhavé závěry nedávného rozsudku NSS ze dne 25. 5. 2023, č. j. 9 Azs 51/2022-39, dle kterého musí být z napadeného rozsudku zřejmé, proč nepovažoval žalobní argumentaci za důvodnou, jinak je třeba mít napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

[7] Stěžovatel dále namítá nesprávné posouzení uložení správního vyhoštění. Zaprvé, stěžovatelův pobyt na území Polska i ČR byl celou dobu oprávněný, jelikož dle polské právní úpravy došlo k prodloužení jeho polského dlouhodobého víza a na území ČR se nacházel oprávněně pro nepřekročení doby 90 dnů bezvízového styku. Pro zahájení řízení o správním vyhoštění tedy neexistoval důvod. Alternativně zadruhé, rozhodnutí o správním vyhoštění a zákazu vstupu na území členských států po dobu 1 roku je nepřiměřené.

[8] I dle krajského soudu je stěžovatel „sankcionován“ za neoprávněný pobyt toliko 3 dnů. Není přitom zřejmé, proč se krajský soud detailně zabýval aplikací institutu povinnosti opustit území výhradně podle § 50a odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Závěr krajského soudu, že hranicí mezi vyhoštěním a povinností opustit území je zjištění, zda cizinec disponuje pobytovým oprávněním v jiném členském státě, navíc nemá oporu v zákoně ani ve správní praxi. Krajský soud pomíjí existenci § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a nijak nezvážil řešení situace stěžovatele podle písm. c) daného ustanovení.

[9] Ohledně samotné přiměřenosti vyhoštění krajský soud sice vycházel z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, avšak nepřiléhavé na situaci stěžovatele, který na území EU vycestoval bezprostředně před agresí Ruské federace na Ukrajinu. Stěžovatel odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2022, č. j. 16 A 24/2022-16, dle kterého byla s ohledem na existenci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině doba nelegálního pobytu po více jak 20 dnů hodnocena jako natolik málo intenzívní zásah do veřejného pořádku, že nemohla odůvodnit přiměřenost správního vyhoštění, a tuzemské orgány měly reagovat udělením výjezdního příkazu.

[10] Žalovaná ve svém vyjádření stručně uvedla, že ve svém postupu a závěrech neshledává pochybení a plně souhlasí s názorem krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud nepřijatelnost podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem přesah vlastních zájmů stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Stěžovatel vymezil přijatelnost kasační stížností jednak zásadním pochybením krajského soudu spočívajícím v nedostatečném přezkumu, jednak judikaturou NSS dosud neřešenou otázkou ukládání správního vyhoštění občanům Ukrajiny, kteří se na území ČR ocitli v nelegálním postavení po událostech ze dne 24. 2. 2022, tj. po vypuknutí ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny. Vzhledem k tomu, že NSS shledal v napadeném rozsudku zásadní pochybení krajského soudu, jakož se dosud ve své judikatuře výslovně nezabýval uložením správního vyhoštění státnímu příslušníkovi Ukrajiny po 24. 2. 2022, je dán podstatný přesah zájmů stěžovatele a kasační stížnost je přijatelná.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

III.a Možnost uložit správní vyhoštění státnímu příslušníkovi Ukrajiny po 24. 2. 2022

[16] Stěžovatel zvedá otázku, zda lze uložit správní vyhoštění státnímu příslušníkovi Ukrajiny, který se na území ČR ocitl v nelegálním postavení po událostech ze dne 24. 2. 2022. Nejvyšší správní soud tuto otázku ve své judikatuře skutečně výslovně dosud neřešil, přitom její zodpovězení je v projednávané věci nezbytné. Pokud by obecně státnímu příslušníkovi Ukrajiny nemohlo být uloženo správní vyhoštění, napadená správní rozhodnutí i rozsudek by byly v projednávané věci *a priori* nezákonné a bylo by zbytečné zabývat se jednotlivými kasačními námitkami.

[17] Stěžovatel výslovně neuvádí, proč by z důvodu probíhající války na Ukrajině nebylo možné uložit vyhoštění příslušníkovi Ukrajiny. Nejvyšší správní soud shledal, že to možné je.

[18] Bezpečností situace na Ukrajině způsobená invazí ozbrojených sil Ruské federace, zahájenou dne 24. 2. 2022, představuje v současné době překážku vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu (viz závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru

azylové a migrační politiky, ze dne 20. 5. 2022, č. j. MV-93965-1/OAM-2022, založené na č. l. 28 spisu správního orgánu I. stupně). Proto i v projednávané věci prvostupňový orgán s odkazem na toto závazné stanovisko rozhodl, že se na stěžovatele vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[19] Otázkou, zda lze uložit správní vyhoštění v situaci, kdy jsou dány překážky vycestování, se pak Nejvyšší správní soud již zabýval a shledal, že zákon o pobytu cizinců explicitně počítá s vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění i v případě, že vycestování cizince není možné. Pokud jsou splněny zákonné podmínky pro správní vyhoštění, rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá bez ohledu na existenci překážky znemožňující vycestování cizince, která se toliko v rozhodnutí uvede (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 206/2015-36, obdobně ze dne 1. 11. 2017, č. j. 7 Azs 280/2017-36, odst. [22]). Události na Ukrajině po 24. 2. 2022 jako takové proto nebrání samotnému uložení správního vyhoštění příslušníkovi Ukrajiny, jsou-li pro správní vyhoštění splněny zákonné podmínky.

III.b Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované a napadeného rozsudku

[20] Stěžovatel namítá, že krajský soud nedostál své přezkumné roli, když aproboval nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované. Též dostatečně nevypořádal stěžejní argumenty stěžovatele o oprávněnosti jeho předchozího pobytu na území EU.

[21] Námitky jsou důvodné.

[22] Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by přitom mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrno hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]). Dále platí, že přezkoumá-li krajský soud správní rozhodnutí, které nebylo přezkoumatelné, zatíží nepřezkoumatelností i své rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008-99, nebo nověji ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 As 342/2020-30, odst. [8]).

[23] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud shledal, že je nepřezkoumatelné jak rozhodnutí žalované, tak napadený rozsudek.

[24] Stěžovatel v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že jeho pobyt na území je oprávněný a nesouhlasí s informací pracoviště Náchod – Kudowa Słone, dle které neměl platné pobytové oprávnění na území Polska (body 6. a 7. doplnění odvolání na č. l. 46 spisu správního orgánu I. stupně). Namítal, že v souladu s polským zákonem o zvláštních opatřeních pro prevenci, potírání a zdolávání mj. COVID-19, ze kterého stěžovatel i citoval, došlo k prodloužení jeho víza, kterým disponoval od 30. 11. 2020 do 29. 11. 2021. Odkázal též na nařízení ministra zdravotnictví Polské republiky o vyhlášení stavu epidemické nouze

na území Polské republiky s tím, že v žádném polském předpisu není uvedeno, že se prodloužení víz týkalo pouze těch vydaných před 14. 3. 2020. Tyto závěry dle stěžovatele potvrzují i polské vládní zdroje, dva články v angličtině, na které stěžovatel odkázal a z jednoho též volným překladem citoval. S odkazem na polský vládní web dále uvedl, že se na něj případně vztahuje polská úprava legalizace pobytu uprchlíků z Ukrajiny.

[25] V žalobě stěžovatel tuto kvalifikovanou argumentaci zopakoval s tím, že informace, kterou získal prvostupňový orgán, není úplná a pobyt stěžovatele na území Polské republiky byl oprávněný z důvodu automatického prodloužení jeho víza nebo z důvodu legalizace pobytu uprchlíků z Ukrajiny. Na území ČR pak pobýval jen 3 dny, což je dle stěžovatele oprávněný pobyt s ohledem na úpravu 90 dnů bezvízového styku. Proto má stěžovatel za to, že na území nepobýval neoprávněně, a tedy nebyl důvod uložit mu správní vyhoštění.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti důvodně poukázal na to, že žalovaná jeho námitky stran polské právní úpravy vypořádala toliko odkazem na odpověď společného pracoviště (závěr str. 6 rozhodnutí žalované). Nejvyšší správní soud doplňuje, že žalovaná dále bez bližšího odůvodnění uvedla, že se na stěžovatele nevztahují ani polská pravidla pro prodloužení povolení k pobytu nebo víz na území Polské republiky v souvislosti s pomocí občanům Ukrajiny z důvodu ozbrojeného konfliktu, neboť nebyl držitelem platného povolení nebo víza po 24. 2. 2022 (začátek str. 7 rozhodnutí žalované). Takové odůvodnění a vypořádání stěžovatelovy stěžejní námitky o oprávněnosti jeho pobytu na území však Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečné a přezkoumatelné. Žalovaná se především měla vypořádat s povahou odpovědi mezinárodního pracoviště a její relevancí a závazností pro české orgány, která navíc neobsahuje nic ohledně aktuálního právního postavení ukrajinských uprchlíků v Polské republice.

[27] Přezkoumal-li krajský soud nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované, v souladu s výše uvedenou judikaturou zatížil nepřezkoumatelností i vlastní rozsudek. Zároveň ani odůvodnění napadeného rozsudku stran vypořádání stěžovatelovy stěžejní argumentace o oprávněnosti jeho pobytu Nejvyšší správní soud neshledal přezkoumatelným.

[28] Krajský soud námitku směřující do výkladu polských právních předpisů vypořádal v bodě 21. napadeného rozsudku, kde bez dalšího uvedl, že se k tomu již dostatečně vyjádřila žalovaná, správní orgány nepochybily, pokud vycházely z informace společného pracoviště, na stěžovatele se nevztahují pravidla pro prodloužení povolení k pobytu nebo víz na území Polské republiky v souvislosti s pomocí občanům Ukrajiny a stěžovatel v žalobě konkrétně nereagoval na závěry žalované.

[29] Předně krajský soud nijak neodůvodnil, proč správní orgány nepochybily, pokud vycházely z informace společného pracoviště. Dále za situace, kdy stěžovatel v odvolání a následné žalobě detailně brojil proti odpovědi mezinárodního pracoviště a předestřel vlastní výklad polských právních předpisů s argumentací, o kterou opírá svůj závěr o oprávněnosti pobytu na území Polské republiky (a v tomto důsledku čerpání 90 dnů bezvízového styku až vstupem do ČR), nelze považovat za dostatečné, natož přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku, že s argumentací polskou právní úpravou se vypořádala již žalovaná a stěžovatel proti tomu nijak nebrojí. Stěžovatel proti závěrům žalované brojí,

když předkládá kvalifikovanou argumentaci ohledně oprávněnosti svého pobytu na území Polska i ČR, se kterou se žalovaná nijak nevypořádala, a neučinil tak ani krajský soud.

[30] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost. V dalším řízení je prvně na žalované, aby znovu přezkoumala prvostupňové správní rozhodnutí a v souladu s výše uvedenou judikaturou řádně vypořádala stěžovatelovu námitku ohledně oprávněnosti jeho pobytu na území EU. Jinými slovy, aby přezkoumatelně odůvodnila, zda pobyt stěžovatele na území byl skutečně neoprávněný a bylo možné uložit mu správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců.

[31] Shledaná nepřezkoumatelnost brání Nejvyššímu správnímu soudu ve vypořádání dalších kasačních námitek týkajících se nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění s ohledem na soukromý a rodinný život stěžovatele a možnosti uložení mírnější povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Je předčasné se těmito otázkami zabývat za situace, kdy není přezkoumatelným způsobem postaveno na jisto, zda byl pobyt stěžovatele na území oprávněný či nikoliv a uložení správního vyhoštění tedy vůbec bylo na místě. Nejvyšší správní soud se proto těmito kasačními námitkami nyní nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], zrušil Nejvyšší správní soud i rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaná bude řídit právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[33] Podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. v případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí žalovaného, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má proto úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalované, která neměla ve věci úspěch.

[34] Stěžovatel byl v řízení o žalobě i o kasační stížnosti zastoupen advokátkou. Ze soudních spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudem učinila zástupkyně stěžovatele dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu právního zastoupení a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinila zástupkyně stěžovatele jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinila tři úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za tři úkony právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu činí 9 300 Kč. Dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst 900 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za tři úkony právní služby. Celkem tedy odměna činí 10 200 Kč. Náhrada je zvýšena o daň z přidané hodnoty, neboť zástupkyně stěžovatele doložila, že je jejím plátcem (potvrzení na č. l. 36 spisu krajského soudu). Celkem je tedy žalovaná povinna

uhradit žalobci 12 342 Kč na náhradě nákladů řízení k rukám jeho zástupkyně Mgr. Azry Drozdek, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu